

Bihari Lajos Munkaszolgálatban

Édesapám munkaszolgálatban Karcagon, 1942-ben. Mialatt édesapám kényszermunkán volt, mi anyámmal együtt sárga csillagos házba kerültünk. Az anyukám egy kis idő múlva elvitt egy intézetbe, ahol zsidó gyerekeket bújtattak. Egyik este hallottam, hogy a felnőttek arról beszélnek, hogy mindnyájunkat a gettóba fognak vinni. Egy barátommal elhatároztuk, hogy megszökünk. Szinte nem is volt rá időnk, hogy átgondoljuk, hová mehetünk, olyan gyorsan megléptünk, ahogy csak tudtunk. Borzalmas éjszaka volt, zuhogott az eső, teljesen átázott a ruhánk. Különösen az

enyém, mert beleestem egy pocsolyába. Valahogy leértünk a Moszkva térre, és felugrottunk egy villamosra. Tömve volt, és hamarosan elvesztettem a barátomat szem elől. Sohasem tudtam meg, hogy mi történt vele. Mire a villamos a Fővám térre érkezett, majdnem teljesen kiürült. Egyetlen ember ült a közelemben, ráadásul egyenruhában. Amikor észrevett, elindult felém. Annyira megijedtem hogy leugrottam a mozgó villamosról. Hogy ez az ugrás mentette-e meg az életemet vagy nem, soha nem fogom már megtudni. Irén nénihez mentem, apám kikeresztelkedett nővéréhez, aki egy keresztényhez ment férjhez. Szereztek nekem hamis keresztény papírokat, és a felszabadulásig ezekkel bujkáltam. Amikor felszabadultunk, megtaláltam anyámat is a csillagos házban. Apám, aki munkaszolgálatban volt, szintén túlélte a háborút.